

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobce: **Městská část Praha 8**, se sídlem Zenklova 35/1, Praha 8, zast. Mgr. Pavlem Markem, advokátem se sídlem Na Poříčí 19, Praha 1, proti žalovanému: **Český telekomunikační úřad**, Sokolovská 219, Praha 9, v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 6.4.2010, čj. 94 552/2009-603,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu uvedeného v záhlaví, kterým byl zamítnut rozklad žalobce proti usnesení Českého telekomunikačního úřadu, odboru pro oblast Praha (dále jen „Úřad“) ze dne 2.10.2009, čj. 048 130/2009-631/Štr/G-VII.vyř., jímž byl žalobce dle § 32 odst. 2 písm. d) zákona č. 500/2004 Sb., (dále jen „správního řádu“) ustanoven opatrovníkem paní K.B.

Žalobce považuje žalobou napadeného rozhodnutí za nezákonné z těchto důvodů:

Žalobce zejména spatřuje pochybení žalovaného v tom, že trvá na výkonu opatrovnictví žalobcem přes jeho výslovný nesouhlas. Žalobce již ve svém rozkladu argumentoval nálezem Ústavního soudu ČR sp.zn. II. ÚS 27/2000, kde Ústavní soud konstatoval, že nelze ustanovit fyzickou či právnickou osobu opatrovníkem proti její vůli. Ve zmiňovaném nálezu se jednalo o aplikaci postupu podle občanského soudního řádu, pozdější judikaturou však bylo konstatováno, že závěry Ústavního soudu vyplývající z citovaného nálezu jsou použitelné i pro ustanovení opatrovníka účastníkovi neznámého pobytu v řízení správním (k tomu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu 9 As 80/2008). Souhlas s ustanovením opatrovníkem může být obdržen výslovně, nebo může vyplývat z jednání opatrovníka, začne-li činit úkony ve prospěch opatrované osoby. Žalobce však okamžitě a od počátku projevoval svůj nesouhlas se svým ustanovením do funkce opatrovníka, a již z tohoto důvodu není osobou vhodnou k řádnému hájení zájmů opatrované osoby. I v této záležitosti již bylo judikováno, že je vhodné předem zjišťovat, zda osoba se svým ustanovením do

funkce opatrovníka souhlasí, neboť je zřejmé, že osoba, která nebude chtít tuto funkci vykonávat, nebude ani dbát ochrany práv a zájmů opatrovance, na základě čehož pak bude nutné ustanovení opatrovníkem zrušit, neboť odvolání opatrovníka proti usnesení o ustanovení opatrovníkem bude prakticky vždy důvodné. Výše uvedené platí i v případě, že opatrovníkem je ustanovena obec a i výkon funkce opatrovníka ve smyslu § 32 správního řádu je funkcí obce v oblasti soukromoprávní, proto má žalobce za to, že zde vystupuje jako soukromoprávní právnická osoba. Zákon, který by prikazoval povinnost přijmout a vykonávat funkci opatrovníka obci proti její vůli, přitom neexistuje. Rozhodnutí žalovaného o ustanovení opatrovníkem tak dle názoru žalobce nemá oporu v platném znění právních předpisů a odporuje čl.4 odst. Listiny základních práv a svobod. Ze stejného důvodu tak žalobce považuje také odkaz žalovaného na ustanovení § 8 správního řádu za nepřipadný.

Žalovaný dále dle názoru žalobce pochybil, když se nezabýval oprávněnou námitkou žalobce, že nemá dostatečné možnosti k řádnému výkonu opatrovnictví. Opatrovnictví by nemělo být pouze formální, ale fakticky prováděné tak, jako by se opatrovaná osoba hájila sama. Žalobce dle platného Organizačního řádu Úřadu Městské části Praha 8 nemá žádný odbor, který by měl v popisu pracovní činnosti zabezpečování takové agendy. Aby výkon opatrovnictví v různých řízeních nezůstal bez zpracování, začal žalobce v rámci svých možností tuto agendu zpracovávat v rámci činnosti odboru kanceláře starosty, oddělení evidenčně - právního. Toto oddělení se sestává pouze ze dvou úředníků - jednoho právníka a jedné referentky, kteří jsou plně vytíženi svojí agendou. Aby mohl žalobce plnohodnotně vykonávat opatrovnictví se všemi povinnostmi, které z funkce opatrovníka plynou, musel by zajistit další osoby s právnickým vzděláním, které by se této agendě věnovaly. Vzhledem k tomu, že se nejedná o ojedinělou záležitost, ale žalobce je ustanovován různými orgány opatrovníkem v řízeních velmi často, je pro něj výkon opatrovnictví personálně i finančně zatěžující. Bylo již opakovaně judikováno, že nepřítomnému účastníkovi řízení musí být vždy zajištěna ochrana jeho zájmů i základních práv. Funkce opatrovníka byla vytvořena proto, aby do důsledku hájila zájmy nepřítomného, předpokládá se studium spisu, podávání vyjádření a vedení celého řízení za nepřítomného tak, jak by takovou povinnost byl povinen plnit smluvní zástupce. Jedná se o dosažení rovnosti účastníků řízení, nikoli o formální opatrovnictví vytvořené pouze z důvodu nemožnosti doručování. Zastupování práva oprávněných zájmů opatrovanců je tak agendou vysoce odbornou a výkon funkce opatrovníka osobám neznámého pobytu, je dle názoru žalobce neúměrnou zátěží, kterou po něm nelze spravedlivě požadovat. Žalobce se kromě výše uvedeného domnívá, že napadeným rozhodnutím došlo také k porušení práv opatrované osoby tj. K.B., ustanovením opatrovníka, který objektivně nemůže a zároveň nechce tuto funkci vykonávat, může být porušeno ústavně zaručené právo na spravedlivý proces opatrované osoby zakotvené v článku 36 Listiny základních práv a svobod. Žalobce se proto domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného a také rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě především poukázal na ust. § 32 odst. 4 správního řádu, podle něhož je osoba povinna funkci opatrovníka přijmout, nebrání-li jí v tom závažné důvody. Uvedené zákonné ustanovení tedy vymezuje okruh osob, ze kterých je správní orgán oprávněn ustanovit opatrovníka alternativně s tím, že o "jiné vhodné osobě" hovoří obecně a nevylučuje tedy, aby se jinou vhodnou osobou stala osoba právnická. Na

základě toho lze pak jako opatrovníka ustanovit jak osobu fyzickou (např. toho, u koho je osoba, jíž se opatrovník ustanovuje, v péči), tak osobu právnickou. Souhlas osoby se svým ustanovením opatrovníkem správní řád nevyžaduje ani nepředpokládá, a tato osoba je povinna funkci opatrovníka přijmout, pokud jí v tom nebrání závažné důvody. Z výše uvedených důvodů nemůže být nezákonnost rozhodnutí spatřována pouze ve skutečnosti, že si správní orgán nevyžádal souhlas s ustanovením opatrovníkem. Žalobce také nijak netvrdil vážné důvody, které by mu ve výkonu funkce opatrovníka měli bránit. Opatrovník se ve správním řízení ustanovuje usnesením, jakožto rozhodnutím procesní povahy, a to bez předchozího projednání rozhodované otázky s účastníky řízení. Z toho vyplývá, že zjišťování předchozího souhlasu nepřichází v úvahu. S povinností obce přijmout funkci opatrovníka koresponduje náleznost Ústavního soudu České republiky sp. zn. II. ÚS 27/2000, ze dne 2.7.2001, podle kterého v případě obce nejde o výkon funkce veřejnoprávního orgánu místní veřejné správy, nýbrž o výkon funkce vyplývající z toho, že je obec právnickou osobou soukromoprávní. Musí s ní být proto zacházeno obdobně jako s každou fyzickou osobou. Povinnost k přijetí funkce opatrovníka je výslovně stanovena v § 32 odst. 4 správního řádu.

Žalovaný si je plně vědom skutečnosti, že vhodnost zvolené osoby opatrovníka je třeba vždy posuzovat v první řadě v kontextu každého jednotlivého případu. Obec je tak na místě ustanovit opatrovníkem až po vyčerpání možností ustanovit opatrovníkem jinou osobu zejména z okruhu příbuzných a po prošetření všech informací pro zjištění pobytu osoby, které má být opatrovník ustanoven. Zohlednit je pak třeba i otázku, zda nejsou zájmy zastupovaného v rozporu se zájmy obce či zda nejde o právně složitý případ, v němž by obec pro řádné zastupování neměla dostatek předpokladů. Při zohlednění výše uvedených kritérií pro přezkoumání případu dospěl předseda Rady ČTÚ k závěru, že všechny výše uvedené podmínky byly v tomto případě splněny. Za situace, kdy žalovanému není známa adresa trvalého bydliště účastníka, ani jiná vhodná osoba, kterou by v daném případě bylo možno ustanovit opatrovníkem, je volba obce zcela logickou volbou a správní orgán I. stupně i předseda Rady ČTÚ měli všechny důvody se domnívat, že tato volba opatrovníka nejlépe zajistí hájení práv účastníka. Žalobce, ačkoliv vystupuje jako soukromoprávní subjekt, nemůže popřít vztah mezi obcí a jejími občany. Žalovaný konstatuje, že obec ustanovuje opatrovníkem pouze v případech, kdy rozsah, povaha řešených otázek a celková složitost případu nepředstavuje pro opatrovníka nadměrnou zátěž či nutnost důkladného právního posouzení. Lze se důvodně domnívat, že sám řádný výkon funkce opatrovníka by žalobci zabral pouze zlomek času a energie, ve srovnání s časem, který musel vynaložit v rámci své obrany před ustanovením opatrovníkem. Žalovaný nepochybuje o tom, že je v možnostech opatrovníka do důsledku hájit zájmy účastníka. Žalovanému není známa žádná skutečnost, která by žalobci bránila v řádném výkonu jeho funkce a není proto důvod se domnívat, že bude žalobce svou funkci vykonávat pouze formálně. Žalobce je nepochybně osobou schopnou odpovídajícím způsobem hájit práva účastníka řízení. O této jeho schopnosti ostatně vypovídá i procesní aktivita, kterou žalobce vyvinul v reakci na své ustanovení opatrovníkem. Množství, rozsah podaných rozkladů a následně i žalob jasně vypovídá o dostatečných možnostech a schopnostech žalobce. Je zřejmé, že ve většině případů nebude mít opatrovník (ať již půjde o obec či jinou osobu) k dispozici takové detailní informace o případě, kterými z podstaty věci může disponovat pouze samotný účastník předmětného smluvního vztahu. Činnost opatrovníka ve sporném řízení spočívá především v hájení procesních práv opatrovance a zajištění možnosti uplatnění obecných prostředků ochrany práv účastníka řízení, tak aby nemohlo dojít např. k přiznání zjevně neopodstatněného, promlčeného či nepodloženého nároku. V tomto případě vzdálenost sídla žalobce od pracoviště ČTÚ, kdy by bylo možno se se spisovým materiálem seznámit, je cca 2,6 km, jedná se o 2 stanice cesty metrem trase B. Výkon funkce opatrovníka ve všech případech vedených ČTÚ by nezabral více než jednu návštěvu jednoho pracovníka žalobce za měsíc (v případech, kdy je účastník v

postavení odpůrce neznámého pobytu se spisový materiál prakticky kryje s podaným návrhem a příloženými důkazy). Není možné, aby toto vyřízení představovalo pro žalobce podstatnou zátěž. Obci je ustanovením § 2 odst. 2 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů svěřeno, aby pečovala o všestranný rozvoj svého území a o potřeby svých občanů; při plnění těchto úkolů jí přináleží ochrana veřejného zájmu. Situace, kdy osoba s trvalým pobytem na území obce, u níž se nedaří zjistit, kde se nalézá, ale jejíž zájmy a potřeby je třeba v konkrétním případě chránit, jistě vytváří veřejný zájem na ustanovení opatrovníka ve smyslu § 32 správního řádu. Z tohoto názoru vycházel správní orgán I. stupně, rozkladový správní orgán však vychází především z úpravy opatrovnictví ve správním řízení, nikoli z tohoto obecného ustanovení zákona o obcích.

Repliku k vyjádření žalovaného žalobce nepodal.

V rámci jednání nařízeného ve věci účastníci setrvali na svých stanoviscích vyjádřených v písemných podáních.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Obsahem první žalobní námitky bylo tvrzení, že žalovaný pochybil jestliže ustanovil opatrovníkem úřad i přes jeho nesouhlas, odkázal přitom na nález Ústavního soudu ČR sp.zn. II. ÚS 27/2000.

Žalobní námitka není důvodná.

Podle ustanovení § 32 odst. 4 správního řádu opatrovníkem správní orgán ustanoví toho, u koho je osoba, jíž se opatrovník ustanovuje, v péči, anebo jinou vhodnou osobu. Tato osoba je povinna funkci opatrovníka přijmout, pokud jí v tom nebrání závažné důvody.

Podle § 32 odst. 7 správního řádu nedbá-li opatrovník o ochranu práv nebo zájmů opatrovance nebo lze-li mít důvodně za to, že opatrovník má takový zájem na výsledku řízení, který odůvodňuje obavu, že nebude řádně hájit zájmy opatrovance, správní orgán usnesením zruší předchozí ustanovení opatrovníka a ustanoví opatrovníkem někoho jiného.

Otázkou, zda je možno ustanovit osobu opatrovníkem proti její vůli, se Ústavní soud zabýval např. v nálezu II. ÚS 27/2000, kde dospěl k následujícím závěrům.

„Nelze souhlasit se závěry, že u obcí a měst spadá výkon opatrovnické funkce osobě neznámého pobytu do jejich samosprávné činnosti, jmenovitě podle ustanovení § 13 a § 14 zák. č. 367/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

Nejde nikdy o výkon funkce veřejnoprávního orgánu místní veřejné správy, nýbrž o výkon funkce vyplývající z toho, že je obec právnickou osobou, tedy osobou soukromoprávní. Musí být proto s ní zacházeno obdobně jako s každou fyzickou osobou, což znamená, že podle současného znění o. s. ř. ji nelze pověřovat funkcí opatrovníka proti její vůli. (...)

Občanský soudní řád v § 29 odst. 2 (před novelou) stanoví možnost soudu, aby ustanovil osobě, jejíž pobyt není znám, opatrovníka. Opatrovníkem může být pouze osoba fyzická nebo právnická. Nic tedy nebrání soudu v tom, aby takové osobě jako opatrovníka ustanovil i obec, t. j. právnickou osobu. Ta ovšem musí s takovým ustanovením souhlasit. V případě jejího nesouhlasu, což se projeví v podaném odvolání, nemůže odvolací soud potvrdit rozhodnutí soudu prvního stupně o jmenování opatrovníka, neboť nemá pro to v žádném zákoně oporu. Listina v čl. 4 odst. 1 stanoví, že povinnosti mohou být ukládány pouze na základě zákona a v jeho mezích. Takový zákon pro stanovení povinnosti obce proti její vůli

však neexistuje a proto soudy nemohou proti vůli obcí jim tuto povinnost ukládat. Výkon funkce opatrovníka ve smyslu § 29 odst. 2 o. s. ř. je funkcí obce soukromoprávní. “ Citovaný nálezn se zabývá problematikou ustanovení opatrovníka účastníkovi neznámého pobytu v občanském soudním řízení a dle názoru zdejšího soudu, jej nelze vztáhnout na projednávanou věc, kdy byl opatrovník ustanoven v řízení správním. Důsledné rozlišování mezi úpravou opatrovnictví v občanském a správním řízení zdůraznil i Nejvyšší správní soud ve své judikatuře. Např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2011, čj. 8 As 22/2011-78, dostupném na www.nssoud.cz, se uvádí:

„Nejvyšší správní soud především konstatuje, že úprava opatrovnictví podle správního řádu vykazuje podstatnou odlišnost ve srovnání s úpravou opatrovnictví podle občanského soudního řádu. Ustanovení § 29 odst. 4 o. s. ř. výslovně upřednostňuje k ustanovení opatrovníkem advokáta, ustanovení jiné osoby pak podmiňuje jejím souhlasem. Jakkoliv lze předpokládat, že ustanovení advokáta bude zejm. v právně složitějších případech vhodné i ve správním řízení, § 32 odst. 4 správního řádu uvádí k ustanovení nejprve osobu, u které je opatrovanec v péči, a teprve poté jinou vhodnou osobu. U jiné vhodné osoby pak na rozdíl od občanského soudního řádu správní řád nehovoří o nutném souhlasu, ale naopak stanoví, že taková osoba je povinna funkci opatrovníka přijmout, pokud jí v tom nebrání závažné důvody.

Městský soud k § 32 odst. 4 správního řádu doplnil, že opatrovník se svému ustanovení do funkce může bránit i s tím, že není vhodnou osobou ve smyslu zmíněného ustanovení. Potud Nejvyšší správní soud městskému soudu přisvědčil. Neztotožnil se však s městským soudem v názoru, že „nevhodnost“ osoby vyplývá také z prostého nesouhlasu s ustanovením opatrovníkem.

Zde tvořila argumentace městského soudu kruh, který prakticky negoval dané ustanovení správního řádu. Ten stanoví jednoznačnou povinnost vhodné osoby přijmout funkci opatrovníka, pokud jí v tom nebrání závažné důvody. Ustanovený opatrovník tedy může své ustanovení zvrátit, prokáže-li, že není vhodnou osobou, nebo že vhodnou osobou je, ale závažné důvody mu brání ve výkonu funkce opatrovníka. Městský soud podmínil nad rámec zákona ustanovení opatrovníka podle daného ustanovení jeho souhlasem. Tím de facto dosáhl zcela identických podmínek pro ustanovení opatrovníka podle správního řádu a podle občanského soudního řádu a povinnost opatrovníka přijmout funkci učinil čistě abstraktní. Odlišná znění obou předpisů přitom jednoznačně naznačují, že zákonodárce hodlal přistoupit k institutu opatrovnictví u obou předpisů odlišně.

Nejvyšší správní soud připouští, že v řadě případů lze doporučit, aby správní orgán zjišťoval postoj osoby, kterou chce ustanovit do funkce opatrovníka, k tomuto procesnímu kroku. Na druhé straně je ovšem nutné dodat, že podle správního řádu není souhlas opatrovníka s ustanovením do funkce zákonnou podmínkou takového ustanovení a nemusí být proto vždy předem zajišťován. Jeho nedostatek pak zpravidla nebude sám o sobě důvodem nezákonnosti rozhodnutí o ustanovení opatrovníka do funkce. V této souvislosti Nejvyšší správní soud nesouhlasil ani se závěrem, že nedostatek souhlasu činí z opatrovníka nevhodnou osobu, protože by zřejmě nedbal o ochranu práv a zájmů opatrovance. V souvislosti s povinností přijmout funkci opatrovníka je totiž nepochybně povinen také řádně hájit práva opatrovance. Třebaže porušení této povinnosti povede ke zrušení ustanovení opatrovníkem (§ 32 odst. 7 správního řádu), nelze je automaticky presumovat.

Úvaha městského soudu, podle kterého vystupování obce jako opatrovníka jejího občana neodpovídá úkolům, k nimž byly obce zřízeny, rovněž neobstála. V této souvislosti lze poukázat na nálezn Ústavního soudu ze dne 2. 7. 2001, sp. zn. II. ÚS 27/2000 (dostupný na <http://nalus.usoud.cz>), opakovaně zmíněný v tomto řízení. Podle Ústavního soudu musí být s obcí při ustanovování opatrovníkem zacházeno jako s každou fyzickou osobou. Potud není

důvodu, aby obec nemohla být, podle konkrétních okolností toho kterého případu, považována za vhodnou osobu ve smyslu § 32 odst. 4 s. ř. s.

Pokud městský soud argumentoval právě zmíněným nálezem Ústavního soudu, Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že se tento náleží týkal ustanovení opatrovníka v občanském soudním řízení. To, jak kasační soud již dříve vyložil, vykazuje z hlediska zákonných podmínek odlišnosti oproti ustanovování opatrovníka ve správním řízení. Jakkoliv tedy může být předmětný náleží Ústavního soudu užitečným interpretačním vodítkem, nelze jej přejmout bez dalšího, jak učinil městský soud.“

Městský soud v Praze nesdílí názor, že by skutečnost, že Úřad ustanovil žalobce opatrovníkem proti jeho vůli, byla pochybením a měla by vést vždy ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

Nemožnost ustanovit obec opatrovníkem účastníku řízení ve správním řízení se tak podle názoru soudu omezuje pouze na odůvodněné případy, neboť soud nesdílí přesvědčení žalobce o tom, že obec jako taková obecně nemá dostatečné možnosti k řádnému výkonu opatrovnictví. Personální a finanční zabezpečení žalobce se bezpochyby ničím výrazně neliší od personálního a finančního zabezpečení jiných obcí a obecně jej tak lze považovat – podle shora prezentovaného názoru Nejvyššího správního soudu – za vhodnou osobu k výkonu funkce opatrovníka.

Žalobce v rámci druhé žalobní námítky vytýkal žalovanému, že se nezabýval námítkou žalobce, že nemá dostatečné možnosti k řádnému výkonu opatrovnictví., že žalobce nemá žádný odbor, který by měl v popisu pracovní činnosti zabezpečování takové agendy a že proto začal tuto agendu zpracovávat v rámci činnosti odboru kanceláře starosty, oddělení evidenčně – právního, které ale není dostatečně personálně vybaveno, a bylo by nutno zajistit další osoby s právníkým vzděláním, které by se této agendě věnovaly. Výkon opatrovnictví jej z toho důvodu personálně i finančně zatěžuje, a nelze za takové situace zajistit řádný výkon opatrovnictví. Žalobce přitom v žalobě nijak nezpochybnil postup Úřadu při zjišťování jiné vhodné osoby.

Z citovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu vyplývá, že předmětné ustanovení vykládá tak, že ustanovení nehovoří o nutném souhlasu, ale naopak stanoví, že taková osoba je povinna funkci opatrovníka přijmout, pokud jí v tom nebrání závažné důvody. Podle názoru zdejšího soudu, pod závažné důvody dle § 32 odst. 4 správního řádu nemůže patřit skutečnost, že k této agendě nemá vytvořeny zvláštní odbor a další důvody v námítkce uvedené, neboť patří mezi povinnosti Úřadu si organizovat svou strukturu i personální vybavení tak, aby mohl vykonávat své povinnosti vyplývající ze zákona, nebo-li jak bylo výše uvedeno personální a finanční zabezpečení žalobce se ničím výrazně neliší od personálního a finančního zabezpečení jiných obcí, a proto v důvodech uvedených žalobcem, kterými zpochybňoval možnost ustanovení jej opatrovníkem soud neshledal důvody závažné.

Ze správního spisu vyplývá, že v průběhu správního řízení předcházejícímu vydání rozhodnutí o ustanovení opatrovníka, Úřad vynaložil dostatečné úsilí na zjištění adresy pobytu paní B. Úřad zjišťoval aktuální pobyt šetřením a žádostmi o spolupráci adresované Městské části Praha 8 (žádost o sdělení ze dne 27.8.2009) České poště a.s., (žádost o sdělení ze dne 15.9.2009) , dotazem na evidenci obyvatel i na centrální evidenci vězňů (ze dne 2.9.2009). Správní orgán v dané věci skutečně neměl možnost postupovat jinak, než ustanovit opatrovníkem žalobce, a v řízení předcházejícímu vydání I. stupňového rozhodnutí správní orgán využil všechny jemu dostupné možnosti zjistit adresu pobytu p. B. V řízení provedeným s náležitou péčí nebyla zjištěna žádná jiná vhodná osoba, u které bylo možné předpokládat, že bude řádně hájit zájmy opatrovance, proto správní orgán důvodně přistoupil k ustanovení opatrovníkem žalobce.

Vzhledem k uvedenému se soud nemohl ztotožnit s námitkami uplatněnými v žalobě a nemohl, než konstatovat, že žalovaný vydal rozhodnutí v souladu se zákonem, a protože soud neshledal ani takové vady řízení, které by mohly mít z procesního hlediska vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, žalobu podle ust. § 78 odst. 7 zák.č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst.1 s.ř.s., neboť žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů s tímto řízením spojených a žalovanému žádné náklady v tomto řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 13. prosince 2013

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu